

Arrest

nr. 121 453 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. HERMAN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1980 in het dorp Tal Kabar (Dohuk) geboren. U bent een moslim van Koerdische origine. U ging nooit naar school en bent analfabeet. Rond uw tiende levensjaar verhuisde u met uw familie naar de stad Zakho (Dohuk). U hielp steeds uw moeder in het huishouden. Midden september 2012 leerde u een taxichauffeur, (A.A.), kennen. In het begin hadden jullie enkel telefonisch contact. Na een tijdje spraken jullie in het geheim met elkaar af. U begon ook een seksuele relatie met hem. U wilde graag met hem trouwen en hij wilde dit ook maar zei dat dit om financiële redenen nog niet kon. In februari 2013 merkte u dat u uw menstruaties niet meer kreeg. U vreesde zwanger te zijn. U vertelde dit aan uw vriend, maar hij zei dat het waarschijnlijk niets zou zijn. Op 23 mei 2013 ging u naar de dokter, waar werd vastgesteld dat u

wel degelijk zwanger was. U belde uw vriend op om hem dit te vertellen. Hij zei dat hij onmiddellijk zou komen en dat hij uw hand aan uw familie zou vragen om met u te kunnen trouwen. Hierna hoorde u echter niets meer van hem. U kon hem op geen enkele manier meer bereiken. U vreesde dat uw familie te weten zou komen dat u zwanger zou zijn geraakt en dus hun eer bezoedelde. Als ze dit te weten zouden komen, zouden ze u doden. Daarom ging u hulp vragen bij een bekende persoon uit uw buurt, een verantwoordelijke van de KDP, (H.) genaamd. U vroeg of u bij hem terecht kon. Hij zei dat u niet bij hem kon blijven. Het enige wat hij kon doen was u opsluiten ter bescherming van uw familie of u helpen het land te verlaten. U koos het tweede. U nam telefonisch contact op met (K.). Zij woonde vroeger bij u in de buurt en had gedurende een periode in België verbleven. U vroeg haar waar u terecht kon als u naar het buitenland ging. Ze gaf u de contactgegevens van haar broer (B.) en zorgde ervoor dat u hier bij hem in België kon verblijven. Op 8 juni 2013 bent u uit Irak vertrokken. U kwam in België aan op 18 juni 2013 en vroeg hier diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (dd. 20/6/2012), een zwangerschapsattest van Irak en een doktersattest met afspraakbevestiging en echografie van België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees voor vervolging door uw familie.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat slechts oppervlakkige verklaringen kunt afleggen over (A.). Zo blijkt u zelfs de naam van de moeder van uw vriend niet te kennen. Gevraagd of hij broers of zussen heeft, zegt u dat hij ver weg woont maar dat hij er zeker heeft. Uw namen kent u in elk geval niet (CGVS-1 p.9). Als u wordt gevraagd zijn karakter te beschrijven komt u niet verder dan te zeggen dat u niet weet of hij een goede persoon was, maar dat hij goed was als jullie samen waren. Wanneer u dan gevraagd wordt wat u leuk aan hem vond, vermeldt u enkel dat u het leuk vond dat hij u zei dat hij met u zou trouwen. Op de vraag wat u in hem aantrok zegt u enkel dat zijn uitzicht u aantrok. Als u dan gevraagd wordt waarom u net op hem verliefd werd, komt u niet verder dan te stellen dat liefde blind is. Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u enkel kunt zeggen dat u het niet leuk vond dat hij u in de steek liet en er niet in slaagt andere zaken aan te halen die u minder leuk aan hem vond. Als verklaring voor het feit dat u niet veel over uw vriend noch over zijn familie weet, haalt u aan dat de omstandigheden niet toelieten elkaar diepgaand te leren kennen (CGVS-1 p.10). Gezien uw verklaringen dat jullie gedurende verschillende maanden zo'n twee à drie keer per week afspraken, laten dergelijk vage verklaringen allerminst toe geloof te hechten aan uw vermeende relatie.

Voorts beweert u in Irak niet vrij te zijn en onder de strenge controle van uw broers te leven thuis. U kon geen eigen beslissingen nemen, moest een hoofddoek dragen, mocht niet alleen naar buiten gaan en mocht niet naar school of gaan werken omdat u uw moeder met het huishouden moest helpen (CGVS-1 p.3, 4 en CGVS-2 p.4, 6, 11). Kortom, u groeide op in een **zeer strenge familie** en had geen bewegingsvrijheid. Het is dan ook moeilijk te begrijpen dat u in het geheim een relatie kon onderhouden waarbij u erin slaagde twee à drie keer per week met elkaar af te spreken. U slaagde erin om zich alleen met de taxi naar jullie afspraken te begeven. Meer nog, u deed dit onder het mom dat u naar uw oom ging, een excuus dat nochtans zeer makkelijk kon worden gecontroleerd. U belde vaak met hem met de GSM van uw moeder onder het mom naar een vriendin te bellen. Toen u (A.) niet meer kon bereiken na het nieuws dat u zwanger was, slaagde u er bijvoorbeeld ook in meerdere keren naar het centrum van de stad te gaan om hem te gaan zoeken (CGVS-1 p.6-8, 11, 16). De vraag dringt zich dan ook op hoe het voor een vrouw die in een zeer beperkende, strikte en strenge familie opgroeide mogelijk kon zijn om dergelijke handelingen te stellen, en onder het alziend oog van haar familie zeer regelmatig dergelijke uitstapjes te kunnen maken. Dit alles trekt uw beweringen omtrent de striktheid van uw familie danig in twijfel waardoor nog meer vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw vrees voor problemen met uw familie in Irak wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw **incoherente verklaringen**. Zo spreekt u zichzelf ook tegen wat betreft het moment waarop u uw vriend vertelde dat u zwanger was, meer bepaald of u dit deed vóór of nadat u bevestiging van uw zwangerschap had gekregen van een dokter. Tijdens uw eerste gehoor verklaart u uw vriend pas na het doktersbezoek te hebben ingelicht omdat u ervoor niet zeker was over uw zwangerschap (CGVS-1 p.15-17). Terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat u al sinds de maand volgend op het uitblijven van uw maandstonden verschillende keren had gezegd dat u vermoedde

zwanger te zijn (CGVS-2 p.8). Dergelijk flagrant tegenstrijdige verklaringen over een belangrijk element in uw asielaanvraag ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Daarnaast verklaart u in eerste instantie op 20 januari 2013 geweten te hebben dat u zwanger was omdat u toen uw maandstonden niet had. U verklaart twee maanden later naar de dokter te zijn geweest, dit wil dus zeggen dat u in maart 2013 naar de dokter ging (CGVS-1 p.13). Later beweert u echter voor het eerst het vermoeden te hebben gehad zwanger te zijn toen u uw regels niet kreeg en voegde u eraan toe dat u die voor het laatst kreeg op 20 januari 2013. Bovendien zou u pas op 25 mei 2013, dus vier maanden later, voor het eerst naar de dokter zijn gegaan (CGVS-2 p.7). Bovendien is het merkwaardig vast te stellen dat u pas vier maanden nadat u vermoedde zwanger te zijn voor het eerst naar de dokter ging. In de Iraakse context, waarbij het een taboe is om als ongehuwde vrouw zwanger te zijn, is het immers uitermate belangrijk dat bij een vermoeden van zwangerschap onmiddellijk regelingen worden getroffen voor een huwelijk. Daar u ervan uitging dat uw vriend met u wilde huwen, had u er dus alle belang bij zekerheid over uw zwangerschap te hebben, zodat jullie huwelijk zou kunnen worden geregeld en er verder geen problemen met uw familie meer zouden kunnen voortvloeien uit deze zwangerschap (CGVS-1 p.15). Uw verklaring dat u niet eerder naar het ziekenhuis kon gaan omdat u met uw vriend moest kunnen afspreken zodat hij u naar het ziekenhuis zou kunnen brengen, houdt geen steek. Immers, in de tijd tussen uw vermoeden en uw doktersbezoek sprak u nog een zevental keer met uw vriend af (CGVS-2 p.7-8).

Ook uw manier van **handelen** eenmaal u besepte dat u zwanger was, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerd vrees voor vervolging, meer bepaald te worden vermoord door uw familie. U verklaart dat u aan niemand durfde vertellen dat u een seksuele relatie had en zelfs zwanger was geworden. U durfde dit zelfs niet aan uw moeder of zus vertellen (CGVS-2 p.3). U zou twee personen hebben benaderd om u te helpen, ten eerste een vroegere buurvrouw, (K.), en ten tweede een KDP verantwoordelijke. Vooreerst dient in verband met uw vraag om hulp aan (K.) te worden gezegd dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u haar wel had verteld dat u verliefd was en omwille daarvan moest vluchten, maar niet dat u zwanger was (CGVS 2 p.5). Vreemd genoeg past u uw verklaringen even later aan en stelt u dat haar ook niet had verteld dat het om een liefdesrelatie ging. Zelfs toen (K.) haar vermoeden uitte dat het om een liefdeshistorie ging, zou u dit niet hebben bevestigd tegenover haar (CGVS 2 p.6). Uw weinig eenduidige verklaringen over wat u precies aan (K.) zei toen u haar om hulp vroeg, doen twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. Wat er ook van zij, temeer gezien het feit dat u niemand, zelfs (K.) die u om hulp vroeg en die u duidelijk maakte dat ze vermoedde dat u omwille van een liefdesrelatie vertrok (CGVS-2 p.5), niet wilde zeggen dat u zwanger was, is het niet geloofwaardig dat u een voor u onbekende man wel toevertrouwde dat u zwanger was. Het is in de Iraakse context immers niet alleen een taboe om als ongehuwde vrouw zwanger te zijn, zwangerschap buiten het huwelijk tast ook in ernstige mate de eer van de familie aan. Dat u dergelijk nieuws dan toevertrouwd aan een voor u onbekende man is dan ook zeer merkwaardig, temeer daar u niet veel blijkt te weten over deze man en niet kunt aangeven waarom u hem dan wel vertrouwde. Zo weet u enkel de voornaam van deze man en weet u dat hij machtig is en veel op televisie verschijnt. Wat zijn precieze functie is weet u niet. U komt niet verder dan te stellen dat hij een verantwoordelijke bij de KDP of de autoriteiten is (CGVS 1 p.16, CGVS-2 p.9). Gevraagd waarom u hem dan voldoende zou vertrouwen om hem een dergelijk geheim, dat bij onthulling zeer ernstige gevolgen voor u zou kunnen inhouden, komt u niet verder dan te stellen dat hij machtig is. Dit is een allesbehalve aannemelijke uitleg. Voor hetzelfde geld zou hij, zodra hij wist wat er gaande was, u immers naar uw familie hebben kunnen brengen en aan hen hebben onthuld dat u zwanger bent. Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Uw onbezonnenheid wordt nogmaals bevestigd door het feit dat u ervoor koos hier in België in te wonen bij de broer van (K.) (CGVS-2 p.5), dit terwijl u verklaart geen contact op te nemen met uw familie omdat u niet wilt dat ze erachter komen waar u verblijft (CGVS-2 p.4). Dat u bij de broer van (K.) ging wonen omdat u niet in een opvangcentrum wilde gaan wonen uit angst daar iemand uit uw regio tegen te komen, raakt kant noch wal. Omdat u er, door bij die broer te gaan wonen, zelf voor koos om zich daadwerkelijk te vestigen bij iemand uit uw regio die nog contact onderhoudt met zijn familieleden in Irak, werd de kans dat uw familie op de hoogte zou komen van uw situatie en huidige verblijfplaats ook een pak groter (CGVS-2 p.17). Opmerkelijk genoeg haalt u zelf aan dat u vreest dat (K.) uw familie op de hoogte zou brengen van dit alles (CGVS-1 p.14). Waarom u dus op haar aanbod inging bij haar broer te gaan wonen, is dan ook een raadsel. Dit onderstreept nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangezien uw familie, bij uw weten, nog niet op de hoogte is van uw zwangerschap, baseert u uw vrees gedood te worden door uw familie op de algemene context in Irak en verwijst u naar één voorbeeld van een meisje uit uw buurt dat werd gedood omwille van een erezaak. Er dient echter te worden vastgesteld dat u omtrent dit éne concrete voorbeeld, geen eenduidige verklaringen aflegt. Zo beweert u tijdens het eerste gehoor dat ze werd vermoord omdat ze geen maagd meer was, dit in 2003

(CGVS-1 p.12). Tijdens het tweede gehoor beweert u daarentegen dat ze vermoord drie of vier jaar geleden werd omdat ze zwanger was (CGVS-2 p.11). Ook al is dit geen feit dat u persoonlijk betreft, gezien u dit éne voorbeeld geeft ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees, doet het de wenkbrauwen fronsen dat u tijdens het eerste gehoor gewoon zei dat ze geen maagd meer was en niet dat ze zich in exact dezelfde positie bevond als u.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat u niet aan de hand van stukken kunt **bewijzen** dat u daadwerkelijk een ongehuwde vrouw bent. Bovendien zijn de verklaringen omtrent de reden waarom u uw identiteitskaart (een document waaruit kan worden afgeleid of u al dan niet ongehuwd bent) niet kunt voorleggen, allesbehalve overtuigend. U verklaart immers dat enkel uw nationaliteitsbewijs in uw handtas zat toen u uit Irak vertrok (CGVS-2 p.14). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u eerder had verklaard dat u bij de DVZ uw nationaliteitsbewijs nog niet had voorgelegd omdat u in Irak uw nationaliteitsbewijs niet gebruikte maar steeds enkel uw identiteitskaart op zak had (CGVS-1 p.8). Dit doet dan ook vermoeden dat u uw identiteitskaart opzettelijk achterhoudt, wat des te meer opmerkelijk is daar op dit document uw burgerlijke staat staat aangegeven.

Tot slot is het opmerkelijk dat u, terwijl u beweert analfabeet te zijn, er wel in slaagt veel exacte data te kunnen weergeven (bijvoorbeeld van uw laatste menstruatie, datum dat u naar de dokter ging, data reis en beslissing te vluchten) (CGVS-1 p.7, CGVS-2 p.7). Daargelaten de vraag of u daadwerkelijk analfabeet bent, wijst deze vaststelling in elk geval op het ingestudeerde karakter van uw vluchtrelaas.

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven en uw beweerde vrees voor vervolging. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast voorgaande beoordeling van uw asielaanvraag, dient eveneens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde **documenten** volstaan geenszins om een ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Het betreft hier immers slechts uw originele nationaliteitsbewijs (dd. 20/6/2012). Dit document zegt enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Het zwangerschapsattest van Irak en het doktersattest met afspraakbevestiging en echografie van België vormen enkel een bewijs van het feit dat u zwanger bent. Deze documenten zeggen niets over de omstandigheden waarin u zwanger raakte (of u al dan niet gehuwd bent), noch over het eventuele daaruit voortvloeiende risico op vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt aangaande de oppervlakkige verklaringen die haar worden verweten over haar vriend A. dat voorbijgegaan wordt aan het culturele gegeven dat in Irak de man de vrouw het hof maakt en uitkiest. Bovendien is de kwantiteit en de intensiteit van de contacten gelet op het verboden karakter van de relatie die maar zes tot zeven maanden duurde beperkt gebleven.

Over de familiale controle, stelt verzoekster dat zij slechts twee tot drie maal per week haar geliefde kortstondig ontmoette. Zij deed dit onder het mom van boodschappen te doen of familie te bezoeken. Als oudste nog inwonende dochter stond zij in voor het huishouden nu haar moeder dit niet goed kon door ziekte. Daardoor werd haar de vrijheid gegund om inkopen te doen buitenshuis. Verzoekster

genoot geen scholing en is analfabeet. Haar bezoeken aan haar oom moeten ook in deze optiek worden gezien. Zij ging er even langs om dan zo vlug mogelijk en voor zij naar huis ging, A. te zien.

Verzoekster begrijpt niet waarom haar incoherente verklaringen worden verweten. Zij herhaalt dat zij haar vriend A. over haar vrees inlichtte wanneer haar menstruatie uitbleef eind januari 2013. Deze zei dat er wellicht niets aan de hand was, dat zij overdreef en dat zij zich niet medisch moest laten onderzoeken. In eerste instantie leek hij gelijk te hebben. Na verloop van tijd ontwaarde verzoekster toch tekenen van zwangerschap en om definitief zeker te zijn raadpleegde zij een dokter op 25 mei 2013. De dokter bevestigde haar vermoeden. Daarna ging zij naar A. en lichtte zij hem in. Hij beloofde haar dat hij haar ouders om haar hand zou vragen en het kind zou erkennen. Helaas vernam verzoekster sedertdien niets meer van hem.

Het CGVS wil verzoekster blijkbaar niet begrijpen en zoekt spijkers op laag water. Het is algemeen geweten dat in Irak ermoorden voorkomen op vrouwen die buitenhuwelijkswanger worden. Verzoekster haalde hiervan een voorbeeld aan. Uiteraard had zij dit van horen zeggen en kunnen de details mogelijk niet kloppen. Van het CGVS mocht verwacht worden dat indien iemand met beperkte intellectuele mogelijkheden zulke zaken aanhaalt, deze zaken op redelijke en objectieve wijze worden getoetst aan onafhankelijke internationale rapporten. Het CGVS verliest zich in onbeduidende woordspelletjes en probeert verzoekster te strikken in details. Zenuwachtig als zij was, en hoogstwaarschijnlijk gehinderd door haar beperkte intellectuele capaciteiten, vernoemde verzoekster in het eerste gehoor het jaar 2003. Tijdens het tweede gehoor kon zij, na enkele weken te hebben kunnen nadenken, preciseren dat het 2009 was.

Verzoekster bevestigde de vermoedens van haar vroegere buurvrouw K. niet, uit schrik dat K. alles aan haar familie zou vertellen. Verder wendde zij zich voor advies tot een ouder lid van de KDP. Zij vertelde aan hem echter nooit de ware toedracht doch deed een algemeen verzoek om hulp bij een ernstig probleem. Zij had hiervan snel spijt nu de man in kwestie snel leek te raden waarover het echt ging.

Verzoekster liet haar identiteitskaart thuis achter. Gelet op haar relaas kon zij niet zomaar iemand langs sturen om deze te gaan halen. Evenwel kreeg zij ondertussen een ander document vast dat haar identiteit aantoont. Uit dit document blijkt dat haar burgerlijke staat deze van ongehuwde is.

Verzoekster kan tot slot geen begrip opbrengen voor de passage waarin het CGVS laat uitschijnen dat zij achterlijk is omdat zij niet kan lezen en schrijven. Eens te meer blijkt hieruit het gratuite karakter van de beslissingen van het CGVS. Het is nooit goed. Ofwel geef je geen details en wordt de aanvraag afgewezen als vaag en ongeloofwaardig, ofwel geef je wel details en wordt deze afgewezen wegens voorbereid en ingestudeerd. Een redelijk en zorgvuldig overheid ageert niet op zulke wijze.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving een identiteitsbewijs bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

2.2.1. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont in het geheel niet aan dat aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

2.2.2. In zoverre verzoekster laat uitschijnen dat het CGVS onwillig was om haar te begrijpen, haar probeerde in de val te lokken met details, beslissingen neemt met een gratis karakter en, ongeacht de mate van verstrekte details, hoe dan ook een negatieve beslissing neemt, dient te worden opgemerkt dat dit uit de loutere formulering van de bestreden beslissing en de hierin gedane vaststellingen niet kan worden afgeleid. Verzoekster brengt voor het overige geen concrete gegevens aan ter onderbouwing van haar nochtans ernstige aantijgingen. Zij toont niet concreet aan dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees voor vervolging op het gegeven dat zij zwanger geraakte als ongehuwde vrouw en in het kader van een relatie met A.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat zij slechts oppervlakkige verklaringen kon afleggen over A. Verzoekster tracht deze vaststelling ten onrechte te minimaliseren. Nog daargelaten dat zij haar beweringen inzake de Iraakse cultuur niet staft, kan noch het feit dat A. haar het hof maakte, noch de voorgehouden beperkte kwantiteit en intensiteit van de contacten met A. een verklaring bieden voor haar oppervlakkige gezegden. Uit verzoeksters eerdere verklaringen blijkt immers dat zij instemde met de relatie met A., dat zij gedurende zes tot zeven maanden een relatie hadden en dat zij daarbij veelvuldig met elkaar in contact stonden. Zij spraken twee tot drie keren per week af, gingen daarbij naar verre parken en toeristische plaatsen, gingen samen eten en drinken en praatten met elkaar over zaken als liefde (administratief dossier, stuk 9, p.11). Tevens hadden zij meerdere keren per dag telefonisch contact (*ibid.*, p.16). Gelet op deze verklaringen konden van verzoekster meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen over A. worden verwacht.

De geloofwaardigheid van verzoeksters relatie met A. wordt nog verder ondergraven door haar verklaringen inzake haar familiale profiel. Uit deze verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij aangaf dat zij stamt uit een zeer strenge familie en leefde onder de strenge controle van haar broers. Zij mocht geen eigen beslissingen nemen, moest een hoofddoek dragen, mocht niet alleen naar buiten gaan en mocht niet naar school of gaan werken omdat zij haar moeder moest helpen in het huishouden. Gelet op deze verklaringen is het wel erg vreemd dat verzoekster erin zou slagen om in het geheim een relatie te onderhouden met A., daarbij twee tot drie keren per week met hem kon afspreken, alleen met de taxi naar hun afspraakjes kon gaan en daarnaast veelvuldige telefonische contacten met hem kon onderhouden met de gsm van haar moeder. Wanneer zij zwanger was kon zij eveneens meermaals naar het centrum gaan om A. te zoeken. De *post factum* bewering dat zij dit kon onder het mom van boodschappen te gaan doen, vindt geen steun in verzoeksters eerdere gezegden. Bij het CGVS gaf zij slechts aan dat zij alleen de taxi kon nemen omdat zij alleen naar haar oom mocht gaan die dichtbij woonde (administratief dossier, stuk 5, p.4). Hoe dan ook beweert verzoekster ook in het verzoekschrift dat zij haar relatie kon onderhouden onder het mom van zowel familiebezoeken aan haar oom als boodschappen. Dat zij dit deed onder het mom van het bezoeken van haar oom is echter geenszins plausibel daar dit excuus erg gemakkelijk kon worden gecontroleerd door haar familie. Dat zij even langs ging bij haar oom en vervolgens snel naar haar vriend ging doet aan deze vaststelling geen afbreuk aangezien ook de duur van haar bezoek aan haar oom eenvoudigweg kon worden gecontroleerd door haar familie.

Verzoekster legde tevens ongeloofwaardige verklaringen af aangaande de aanloop naar haar zwangerschap. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij wist welke de mogelijke gevolgen waren van een voorhuwelijkse relatie en zwangerschap. Zo gaf zij het voorbeeld van een meisje dat om deze reden werd vermoord, haalde zij aan dat vele vrouwen kozen voor zelfmoord en het zichzelf in brand steken en stelde zij dat zij riskeerde te worden opgesloten of gedood (*ibid.*, p.12; stuk 5, p.11-13). Dat zij, ondanks het voormelde en ondanks dat A. beloofde dat hij haar hand zou vragen, zou hebben besloten om voorhuwelijkse seksuele betrekkingen te onderhouden met A. is weinig aannemelijk. Nog minder aannemelijk is het dat zij daarbij nooit maar zou hebben nagedacht over het gegeven dat zij zwanger zou kunnen worden. Evenmin is het plausibel dat zij over een mogelijke zwangerschap nooit met A. zou hebben gesproken, zelfs niet wanneer zij op voorhand spraken over intiem zijn met elkaar (administratief dossier, stuk 9, p.13).

Inzake het voorbeeld van een meisje dat omwille van voorhuwelijkse betrekkingen werd gedood door haar familie, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat dit meisje werd vermoord in 2003 omdat zij geen maagd meer was (*ibid.*, p.12). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat dit meisje omdat zij zwanger was, werd gedood en dit drie tot vier jaar geleden, hetzij omstreeks 2009. Wanneer verzoekster met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, keerde zij terug naar haar oorspronkelijke verklaringen en stelde zij dat het meisje werd gedood in 2003. Vervolgens stelde zij er eigenlijk geen benul van te hebben doch gaf zij aan wel te weten dat dit het jaar was waarin de Amerikanen Irak voor het eerst binnenvielen. Erop gewezen dat dit tien jaar geleden is, kwam zij niet verder dan te stellen dat zij het niet weet (administratief dossier, stuk 5, p.11-12). In het verzoekschrift wijzigt verzoekster haar verklaringen opnieuw en stelt zij, in weerwil van haar uiteindelijke verklaringen bij het CGVS, dat het meisje toch in 2009 werd gedood. Dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het voorbeeld dat zij aanhaalde om haar verklaringen kracht bij te zetten, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Dit geldt des te meer daar zij aangaf dat het meisje behoorde tot dezelfde stam en dat zij dit meisje kende (*ibid.*, p.11). In zoverre zij het voormelde tracht te verklaren door haar beperkte intellectuele vermogens, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat het gegeven dat verzoekster analfabeet is en geen scholing genoot niet wil zeggen dat zij beperkte intellectuele capaciteiten heeft. Verzoekster toont niet aan dat zij niet in staat is haar leefwereld te situeren in tijd en ruimte. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien het tegendeel. Verzoekster kon kennelijk volgen en begreep de logica en de inhoud van de vragen correct.

Verzoekster legde verder incoherente verklaringen af aangaande het ogenblik waarop zij met zekerheid zou hebben vernomen wanneer zij zwanger was. Uit haar verklaring, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij aanvankelijk verklaarde dat zij op 20 januari 2013 wist dat zij zwanger was omdat zij haar maandstonden niet had. Tevens gaf zij aan twee maanden later naar de dokter te zijn gegaan, hetzij in maart 2013. Later beweerde zij echter dat zij vermoedde dat zij zwanger was toen zij haar regels niet kreeg en voegde zij toe dat zij op 20 januari 2013 haar laatste regels kreeg. Bovendien zou zij slechts eind mei 2013, hetzij vier maand later, naar de dokter zijn gegaan. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij beseftte dat zij zwanger was wanneer haar menstruatie uitbleef eind januari 2013 en dat zij eind mei 2013 naar de dokter ging. Deze loutere bevestiging van bepaalde van haar eerdere gezegden kan de voormelde incoherentie echter niet opheffen.

Daarenboven is het hoegenaamd niet aannemelijk dat verzoekster in de Iraakse context zoals door haar geschetst maandenlang zou hebben gewacht alvorens naar de dokter te gaan om bevestiging te krijgen over haar zwangerschap. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij ervan uitging dat A. met haar wilde huwen en dat een huwelijk met A. alles had kunnen oplossen (administratief dossier, stuk 9, p.10, 15). Gelet op deze verklaringen kan worden aangenomen dat verzoekster zo snel mogelijk naar de dokter zou gaan om bevestiging te krijgen, zodat zij eventuele stappen kon ondernemen om verdere problemen te vermijden. De uitleg die verzoekster voor deze vaststelling gaf, met name dat zij niet eerder naar het ziekenhuis kon omdat zij met haar vriend moest kunnen afspreken zodat hij haar kon brengen, is bovendien strijdig met haar verklaring dat zij tussen haar vermoeden en haar doktersbezoek nog zes tot zeven maal afsprak met haar vriend (administratief dossier, stuk 5, p.7-8).

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop zij A. zou hebben ingelicht over de zwangerschap en meer bepaald over de vraag of zij dit aan hem vertelde voor of nadat zij van de dokter bevestiging kreeg over haar zwangerschap. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat zij A. inlichtte nadat uit het onderzoek bij de dokter bleek dat zij zwanger was. Tevens stelde zij duidelijk dat zij A. hierover dan pas inlichtte omdat zij eerder niet zeker wist dat zij zwanger was (administratief dossier, stuk 9, p.7, 17). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde

zij echter dat zij A. voordat zij de dokter bezocht reeds verschillende en zelfs vele malen had gezegd dat zij dacht zwanger te zijn (administratief dossier, stuk 5, p.8). Verzoekster beperkt zich inzake deze vaststellingen tot een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het tweede gehoor. Zij heft hiermee de strijdigheid van deze verklaringen met haar verklaringen tijdens het eerste gehoor echter niet op.

Verzoekster stelde voorts dat zij haar problemen zou hebben uiteengezet aan K., haar vroegere buurvrouw. Zij legde ook hierover inconsistente verklaringen af. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat zij aanvankelijk aangaf dat zij aan K. vertelde dat zij verliefd was en daardoor moest vluchten terwijl zij even verder haar verklaringen wijzigde en ontkende dat zij aan K. vertelde dat het om een liefdesrelatie ging. Zelfs toen K. dit vermoeden uitte zou zij dit hebben ontkend. De loutere bevestiging van haar laatste verklaringen doet geen afbreuk aan deze inconsistentie.

Tevens legde verzoekster uiterst vage verklaringen af omtrent H., nochtans de persoon aan wie zij om hulp zou hebben gevraagd en die haar zou hebben geholpen om het land te verlaten. Zij stelde dat iedereen deze persoon kende in Zakho, dat iedereen wist waar hij woonde en dat zij naar hem ging voor hulp omdat hij befaamd en machtig is en een verantwoordelijke functie bekleedt. Desondanks kon zij de volledige naam van H. niet geven, wist zij niet welke functie of positie H. bekleedde en wist zij niet wat voor werk H. deed (administratief dossier, stuk 5, p.9-10).

Daar waar verzoekster een uitleg tracht te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het opmerkelijk is dat zij in de Iraakse context haar probleem aan H. zou hebben toevertrouwd, legt zij in het verzoekschrift daarenboven verklaringen af die met haar eerdere gezegden niet kunnen worden gerijmd. Zij laat op heden uitschijnen dat zij tegen H. slechts op algemene wijze zou hebben verteld dat zij een probleem had, waarna deze persoon echter zou hebben geraden waarover het ging. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf zij over haar bezoek aan H. nochtans eenduidig aan: *"Ik had gezegd dat ik verliefd was op iemand, van hem zwanger geraakt, die persoon me in de steek gelaten, weggelopen..."* (administratief dossier, stuk 9, p.16). Wanneer tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd: *"Wat hebt u precies tegen hem gezegd?"*, antwoordde verzoekster andermaal: *"Ik heb mijn probleem gezegd, ik zei ben zwanger"* en bevestigde zij dat zij tegen hem zei dat zij zwanger was zonder gehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 5, p.9-10). Deze verklaringen laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing ongemoeid, daar waar hierin gemotiveerd wordt dat het vreemd is dat zij in België uitgerekend zou gaan wonen bij de broer van K. Zij verklaarde nochtans dat zij niet wil dat haar familie weet waar zij verblijft, dat de broer van K. nog met K. in contact staat en dat zij vreesde dat K. haar familie zou inlichten. Nog opmerkelijker is het dat zij niet eens zou hebben gevraagd aan de broer van K. of deze K. zou hebben ingelicht over haar situatie, en dit ondanks dat deze haar vertelde dat K. met hem contact opnam over verzoekster. Dat verzoekster te verlegen was om het te vragen kan haar nalatigheid niet verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zich zou informeren over dermate cruciale informatie (*ibid.*, p.16-17).

Bovendien blijft de vaststelling overeind dat verzoekster niet aan de hand van stukken kan bewijzen dat zij daadwerkelijk een ongehuwde vrouw zou zijn.

Aan het stuk dat zij bij onderhavig verzoekschrift voegt om dit te bewijzen kan immers niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Nog daargelaten dat dit stuk wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kleurenkopie, legt verzoekster omtrent dit stuk bevreemdende verklaringen af. Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde zij dat de foto die op dit stuk werd opgenomen zich in Irak bevond, bij de Dienst Bevolking. Het is echter niet aannemelijk dat de Dienst Bevolking foto's van alle Iraakse onderdanen zou bewaren. Bovendien gaf verzoekster aan dat men in Irak niet gesluierd op de foto moet staan en dat de fotograaf die de foto maakte haar zou hebben gezegd haar hoofddoek af te doen. Deze verklaringen zijn in het licht van de Iraakse context in het geheel niet geloofwaardig. Bovendien merkt verweerder met recht op dat de inhoud van het neergelegde document manifest in strijd is met verzoeksters eerdere verklaringen. Verzoekster verklaarde in de loop van haar asielprocedure herhaaldelijk dat zij geen vader meer had en dat deze reeds in 2002 zou zijn overleden (administratief dossier, stuk 9, p.3, 5; stuk 12, verklaring, nr.12), terwijl deze volgens het neergelegde stuk nog in leven zou zijn. Verder blijkt uit de informatie bij de nota dat in Irak alle documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van het neergelegde stuk hoe dan ook danig relativeert (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1).

Verzoekster brengt tot op heden haar identiteitskaart niet bij en gaf voor het ontbreken van dit stuk blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing geen overtuigende uitleg. Zij

weerlegt de ter zake gedane vaststellingen niet. Aldus blijft het vermoeden overeind dat zij haar identiteitskaart opzettelijk achterhoudt, terwijl op dit document haar burgerlijke staat wordt vermeld.

De overige neergelegde documenten, met name het nationaliteitsbewijs en de medische attesten (administratief dossier, stuk 15: documenten), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster niet worden weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie) en bij de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 2), informatie die door verzoekster niet wordt weerlegd, blijkt voorts dat de situatie in haar regio van herkomst niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS